

FOTMUR, m. 2. Se *Grundmur*.

FOTMUSKEL, fötmuskl, m. 5. pl. — *muskel*. (anat.) Muskel, som tillhör foten.

FOTNERVIG, a. 2. (bot.) *F-t blad*, grenigt blad, hvars skaff delar sig i tvenne större, starkt divergerande grenar (nervor), som endast på inre sidan åter förgrena sig.

FOTOMETER, fotåmeter, m. 2. pl. — *metrar*. Instrument, som begagnas, för att finna den relativa ljusstyrkan hos tvenne lysande kroppar. Skrifves äfv. *Photometer*.

FOTPÅSE, m. 2. pl. — *påsar*. Stor, skinnfodrad påse af något groft tyg, som begagnas att deri hålla fötterna varma. Kallas äfv. *Fotsäck*.

FOTRESA, f. 4. (föga brukl.) Resa, som sker till fots.

FOTRYGG, m. 2. (anat.) Den öfre, hävlfda, utåt sluttande delen af foten ifrån vristen till tårna.

FOTSBREDD, f. 3. Den rymd, som bredden af en fot upptager. (Talesätt) *Icke vika en f., icke det ringaste*.

FOTSID, a. 2. Säges om kläder, som räcka ned ända till fötterna.

FOTSOCKA, f. 1. Se *Socka*.

FOTSPJERN, n. 3. Det, som tjenar till att spänna emot med foten, för att bättre kunna spjerna emot. [- spjärn.]

FOTSPÅR, n. 5. Spår (på mark, i snö o. s. v.) efter fot af människa eller djur. Brukas dock mest i fråga om människor; om djur säges vanligen endast Spår. *Gå, tråda i ens f.* gå efter någon, som går eller gått förut; (fig.) följa ens föredöme, exempel.

FOTSTATY, fötstaty', m. 5. Bildstod, som föreställer någon stående (Statue pédestre), till skillnad ifrån Ryttnarstaty, Staty till häst (Statue équestre). Nytt ord, ännu föga brukligt.

FOTSTEG, n. 3. 1) Fotens upplyftande från ett ställe och förflyttning till ett annat, då man går. *Taga ett f.* I denna bem. säges vanligen blott *Steg*. — 2) Den rymd, som ligger emellan stället, hvarifrån man sålunda upplyftat foten, och det, till hvilket man flyttat den. Vanligare *Steg*. — 3) På sidan af en vagn, inrättning af jern, med små afsatser, kallade steg, hvarpå man stiger upp i och ut ur vagnen.

FOTSTIG, m. 2. Se *Stig*, I.

FOTSTYCKE, n. 4. 1) Nedersta stycket på vissa föremål. — 2) Se *Fotställning*. — 3) (i vapenk.) Planet, hvarpå en vapensköld hvilat. — 4) (mindre brukl.) Porträtt i kroppsstorlek. — 5) Nedersta stycket på en fagott.

FOTSTÄLLNING, f. 2. Ställning, underlag, hvarpå en stod, en pelare o. s. v. hvilat. — *Syn.* Piedestal, Fotstycke, Fotlag.

FOTSVETT, m. 2. sing. Svett, som utbryter på fötterna.

FOTSÅLA, f. 1. Undra, flata sidan af foten ifrån hälen till täspetsarna.

FOTSÄCK, m. 2. Se *Fotpåse*.

FOTTVAGNING, f. 2. Handling, förrättning, då någons fötter tväs. Förekommer i bibeln, då det omtalas, huru Christus tvädde lärjungarnes fötter. *F-en i katolska kyrkan är en på skärthorsdagen öflig ceremoni, då påfven, biskopar och krönte hufvuden två fötterna på 12 falliga och sedan uppassa dem vid bordet.*

FOTTÄCKE, n. 4. Täck, som breddes öfver fötterna.

FOTVATTEN, n. 3. 1) Vatten, som begagnas vid fotbad. — 2) Se *Fotbad*. *Taga f.*

FOTVINGE, m. 2. pl. — *vingar*. Vinge, som enligt grekiska och romerska mytologien Mercurius hade på foten, vid hälen.

FOTVRIST, m. 3. Se *Vrist*.

FOTVÄRMARE, m. 5. Ett med små hål genomborradt kärl af messingsbleck, hvaruti en likaledes med små hål genomborrad och glödande kol fylld fyrpanna sättes, för att vintertiden, i oeldade rum eller i fria luften, värma fötterna dervid.

FOTÅDER, f. 4. pl. — *ådror*. Åder, som har sitt läge i foten på människa eller djur.

FOURAGE, m. m., se *Fourrage*.

FOURIER, se *Furir*.

FOURNERA, furnrera, v. a. 1. (fr. *Fournir*) Anskaffa; förse (med). — *Fourrander*, n. 4. o. *Fournering*, f. 2. — Man har äfv. börjat skriva *Furnera*.

FOURRAGE, furäsch, n. sing. (fr.) Foder för en trupps hästar. — Skrifves äfv. *Furage*. [Fourrage.]

FOURRAGERA, furaschèra, v. a. 1. (fr. *Fourrager*) Anskaffa och hämta från marken (*f. grönt*) eller från byar och gårdar (*f. torrt*) foder för en trupps hästar. — Skrifves äfv. *Furagera*. — *Fourragerande*, n. 4. o. *Fourragering*, f. 2. [Fourragera.]

FOURRAGEUR, furaschèr, m. 3. (fr.) Foderhämtare. [Foua —.]

FOYER, fåjé ell. fájé, m. 3. (fr.) Värminsrum för skådespelare i ett teaterhus.

FRACK, m. 2. Rock, som framtilt vid midten af livet är urskuren, men baktill har skört, hvilka räcka ned till knäet eller på halfva låret. Bruket deraf uppkom först i början af 18:de århundradet, på det sätt, att framskorten på den dåvarande statsklädnaden, en kort öfverrock, uppfästes på sidorna. Fracken bibehåller sig ännu som högtids-, ceremoni- och visitrock i de flesta europeiska länder.

FRADGA, frädga (i dagligt tal frägga), f. 4. sing. 1) Skum (se d. o.), som bildar sig och simmar på ytan af vatten och åtskilliga andra flytande ämnen, då de häftigt uppröras, ösas eller komma i jäsning. Om vatten säges oftare Skum. *F-n på ölet i ett nyss islaget glas, på vispad choklad, på äggöl, på såpvatten, m. m.* — 2) Skummande saliv kring munnen på vissa djur, då de blifva mycket upphetsade eller uppretade. Säges i samma mening äfv. om människor. *Hunden är så het, så arg, att f-n står om munnen på honom. Hästen tuggar f., tuggar på betslet, så att fradgan står honom om munnen. Han blef så arg, han talade med en sådan ifver, att f-n stod honom om munnen.*

FRADGA, v. n. 1. 1) (om flytande ämnen) Bilda fradga (se föreg.) på ytan. *Vattnet, ölet f-r.* I denna mening säges oftare *Frädga sig*. — *Syn.* Skumma, Skumma sig. — 2) (om djur och människor) Blifva så häftigt upphetsad, uppretad eller upprörd, att saliven bildar fradga i och omkring munnen. *F. af raseri, af vrede.* — *Syn.* Skumma. — *Frädgande*, n. 4.

FRADGAS, v. dep. o. FRADGA SIG, v. r. 1. Se *Frädga*, v. n. 1.

FRADGIG (uttalas vanligtvis frädgigg), a. 2. Som fradgar, frädgande, betäckt med fradga.

FRAGMENT, fraggm'nt, n. 3. o. 5. (lat. *Fragmentum*) 1) Afbrutet eller ifrån det hela skildt stycke. Brottstycke. — 2) (vanligast) Stycke af ett icke fulländadt eller förloradt, isynnerhet gammalt klassiskt, litterärt verk.